

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI
E-MESE

Te, az a habókos asszony megint megkeverte körülöttem a csatornazagyvalékot. Képzeld el, pucolom a süllőt a gangon – régen fogtam már ilyen szépet, nagyobb volt, mint a baknyulam -, hát egyszer csak odaállít nekem, hogy éppen jókor bazseváltam ezt a halat, hogy meghívta a lányát, meg a pereputtyát, tudod, a Julist, aki az első házasságából való, szombatra, vasárnapra, úgylis születésnapja lesz, meg miegymás. Jól van, mondom neki, de én elmegyek akkor arra a két szerencsétlen napra veled, vagy valaki csónakossal a Balatonra horgászni, mert ki nem állhatom az Emese vejét, azt a hasbavállas, puffadt, lófogú disznókupecet, 'szen még engem is becsapott a malacokkal, azt gagyolta, hogy mind a kettő ártány, oszt mind a kettő göbe vót és két rongyomba került, mire az Attila doki kimiskárolta őket. Ki is egyeztünk az elmenésemben a ténsasszonnyal, akkor mentem hozzád ezzel az üggyel, amiből aztán annyi lett, mint amennyi pájinkát a szenteltvízből lehet főzni, mert nem értél rá elvinni engem; egyébként aztán bevarrtam magam a Jani haverod nyakába, és vele mentem Vonyarcra.

Node betettem én ezeknek rendesen, ne félj! Egész pénteken hegesztettem, mint az örült, mert olyan szegény vótam, tán még bolhám se vót, és így nem lehet Balatonra menni. Az egyik sutyori pógárnak, ismered te is a brummaparasztyát, kellett hálistennek maszekban három vasablak a bungijához; habár annyira hüle, hogy befelé fog kinézni rajta. Közben meg studéroztam, hogyan adhatnám vissza a vacokágyban ellett kupecnek a kölcsönkenyeret. Égette a bosszúvágó a csatarászó lelkemet, mint baki pap tenyerét a kapanyél. Aztán beugrott a nagy ötlés, földhözvágta az apparátot, mivelhogy végeztem is, aztán leültem a favágító tuskóra és éktelenül elkezdtem haragudni Mohamedre, a baknyúlra. Közben meg sajnáltam is szegényt, öreg is volt már, meg szapora fajta. Az asszonyt meg hála az égnek, elvitte az ördög a hegyre szőlőt kapálni, így aztán nagy-nagy haragvásomban leütöttem az öreg bakfittyet, mint betyár a perzekutort. Gyorsan levettem róla a kabátot, föltranszíroztam, elcsomagoltam egy ugyanolyan reklámszatyorba, mint amiben a süllő volt, bele vele a fagyasztóba, a halat meg a hátizsák aljára tettem, rá a kisdemizsont, hogy reggelre hús borom is legyen, ha megyünk a Janival. Előre rázott a röhögés, mint pedellus a rézcsengőt: elképzeltem Emesét meg a pereputtyát a nyugdíjas rántott baknyúlon csámcsogni.

No, Janival el is osontunk hajnalban, fogtunk is böcsülettel angolnát, süllőt bent a fenében, csónakból. Délután mondom Janinak, hogy elmegyek egy csöppöt három utcával odább egy ismerősömhöz, amíg ő szundizik egyet. Vittem a süllőt a Marinak, tudod, őt valamikor régen nagyon kultiváltam; öregebb volt, mint én, de nagyon értette a szexet, ennél a fajtánál előbb van a lábfogó, mint a kézfogó, ezt neked is ajánlom. Te, annyi ivadéka van a Marcsának, mint lámpáson a légyiszar, pedig én csak egy gyereket csináltam neki ötvenhatban, de aztán tartsd ám a szád! Tudod, amikor megkérdezték, hogy mit csináltam ötvenhatban, akkor kinyögtem, hogy gyereket, hát meg is zuháltak érte kétszer úgy, hogy ezt már levezekeltem. Azt mondták, nem csak azt csináltam, én meg esküdöztem, hogy csak azt az egyet, ekkor volt a második fenyítés, érted, ugye? No, Mari aztán tüstént nekifogott a halsütésnek, a sok-sok poronty meg majszolta szívem örömére, csak azt nem tudtam, melyikek az én dédunokáim.

No, hamarosan kiváltottam ott is a nyúlpasszust, lekoptam, mint a kuplerájkilincs. A Jani hűtőjében meg befagyasztottam egy halom süllőt este, hogy hozom haza. Hát aztán vasárnap esteledésre haza is értünk, gondoltam, eltakarodott már az a kupec banda, és jól számítottam. Emese persze fújtatott, mint a nyomtatoló, pörgött az eszevitte nyelve, mint az ördögmotolla, hogy a rosseb egye le rólam a marhabillogot, vén csotrogány, mindennek elmondott. Csak feszengetem a hokedlin, mint dupla ember egy latrinában; úgy tettem, mintha mit se tudnék. Kirohant valamiért, talán a sodrófáért – éppen erre vártam -, addig a fagyos halat, a balatoni süllőt becseleztem a fagyasztóba. Jön Emese vissza, mint a bumeráng, ordítózik, szambázik, azt hittem, kibuktatja belőlem a piros levet. Kérdezem tőle, mi lelte. Aszongya a hideg, te vén pizok, mert mondtam a Juliséknak, hogy süllő lesz az ebéd, erre kiolvastam azt a ványadt nyulat, hát azt hittem, rögtön megvesz a hideglelés szégyenemben. Óbégat tovább, mint énekes kódis az úrisoron, hogy hol a süllő.

Mondom, hogy te habókos vagy Mása – mert csak így hívom, ha haragszom rá -, a halnak a hűtőben kell lenni. Kapja a babosköcsögöt, hogy rögtön becserepezi a fejemen a padlást a kótyagos fehérnép, de csak noszogatom, hát végre beletúr a gépbe, ott a süllő. Te, az a seprűnyergelő vénasszony úgy nézett rám, mint kubikos a ganajos saroglyára. Mondtam neki, hogy ne engem bámuljon, hanem a tükröt, ha sültbolondot akar látni.

Te, Jencesz öcsém, jó lenne már hazamenni, mert ma kell megenni a baknyulat, aztán mire elrágom az egy fogammal, kihajnalodik, és már gyühetünk is vissza horgászni.